

Roverníček

5/09

Obsah:

Termíny akcí, pozvánky	strana 2
Služba skautingu	strana 3
Zápisy z roveráků 2009	strana 5
Klíč k určování vegetariánů	strana 10
Černá Hora 09	strana 13

Termíny akcí, pozvánky

Aktuální přehled plánovaných i proběhnuvších víkendovek, schůzek, koncertů a jiných událostí najdeš na webu:

<http://jskyjov.skauting.cz/plan.php>

nebo také zde:

[google calendar](#)

Služba skautingu

Když jsme se stali rovery, souhlasili jsme, že budeme žít podle roverského hesla „Sloužím“. Znamená to, že do svého života - studia, práce, rodiny, koníčků, zábavy - vložíme také prvek služby. Roverské heslo je na jednu stranu zavazující, na stranu druhou nám dává svobodu volby, komu a jakým způsobem se rozhodneme sloužit.

Jeden poměrně dostupný a velice potřebný způsob naplňování roverské služby je služba skautingu. Tuto službu by dle mého názoru neměl opomenout žádný rover. Proč? Vzpomeňme si, kolik družinovek, nejruznějších výprav, akcí a táborů jsme ve skautu zažili. Získali jsme nové přátele, navštívili jsme různá místa, užili si spoustu zábavy a v neposlední řadě jsme se naučili a vyzkoušeli mnoho nového. Avšak žádné akce se neudělaly samy od sebe. Někdo je pro nás připravoval, musel vymyslet program a zorganizovat ho. Někdo se staral o materiální zajištění, o dopravu. Někdo nakupoval potřebné pomůcky. Někdo se staral, abychom měli co jíst. A spousty dalších činností, které bylo nutno zařídit, aby vše fungovalo. Tyto akce nám něco daly a můžeme na ně vzpomínat jenom díky tomu, že se na jejich uskutečnění někdo podílel. Ještě cennější na tom je, že každý dělal svoji službu ve svém volném čase. Klidně se mohl třeba bavit, věnovat se svým koníčkům, pracovat, být na brigádě a vydělat si peníze. Naopak „zadarmo“ věnoval svůj čas a dovednosti nám. Mnozí z nich už ve skautu nepůsobí, postoupili do jiné životní etapy a tak se nám asi nepodaří, oplatit jejich úsilí přímo jim samým.

Co tedy s tím? Jak můžeme jako roveři splatit tu energii, kterou pro nás vynaložili jiní? Odpověď je vcelku jednoduchá - věnovat se zase skautingu dál! Na rozdíl od skautů je rover už schopen vzít si na starost nějakou službu, něčím užitečným v rámci oddílu, roverského kmene nebo

střediska přispívat. Záleží na věku, na zájmech, schopnostech i dovednostech jedince. Je na každém z nás, abychom si sami našli přiměřené činnosti, kterými budeme užiteční. Samotný roving spočívá právě také v hledání našich cest v životě, v tomto případě ve skautingu. Konkrétních možností, jak se zapojovat je celá řada a určitě o nich dobře víte. Zmíním aspoň některé. Mnozí vedli nebo vedou mladší skauty jako rádci družin. Můžeme se věnovat svým vrstevníkům, když se podílíme na přípravě roverských akcí a chodu kmene celkově. Starší a zkušenější mohou být vedoucími na táboře. Činnost střediska se neobejde bez mnoha brigád. Musíme se starat o klubovny, tábořiště, táborové vybavení... Věci stárnou je třeba je udržovat, opravovat a stavět nové, třeba i lepší. Na to vše je potřeba mnoho hodin práce a spousty pracovitých rukou. Zvládnout to vše jde, jen je potřeba ochota a vzájemná spolupráce. Chybou je, když na brigády jezdí jen několik málo roverů a to většinou jedni a ti samí. Ostatním je toto lhostejné?

Když si každý rover najde svoji službu v rámci střediska a bude ji poctivě vykonávat, může tak skautský koloběh pokračovat. Připravíme tak dobré podmínky pro nové světlušky a vlčata, skautky a skauty, ze kterých nakonec vyrostou nové roverky a roveři. Pokud se skautské službě věnovat nebudeme a třeba jen jedna část celého „systému“ bude nefunkční, bude mít nedostatek špatný vliv na středisko jako na celek. V nejhorším případě se může stát, že se naše středisko rozpadne.

Nejsme sami, je nás dost. Záleží jen na nás a naší odhodlanosti vyjít i po této roverské cestě služby! Není to cesta snadná, ale má smysl. Přidáte se?

Lapka

Zápisy z roveráků 2009

Kokeš a Veve

Kronika (Kokeš)

Hned potom, co jsme byli dovezeni Beanovým autem k nějakému lesíku, tak jsme se snažili zjistit, kde to vlastně jsme. Chvíli jsme šli po silnici, až jsme narazili na benzínku. Kousek za ní byla značka s nápisem Dobříš! Šli jsme na náměstí a začali jsme hledat nějaké místo na spánek. Nic. Tak jsme se museli vrátit zpět do lesíka, odkud jsme přišli. Vyspali jsme se a vzbudili jsme se asi nějak kolem 8:00. Šli jsme do Dobříše, koupili jsme si mapu a šli jsme na zámek. Nádhera. Sice jsme se dívali jen zvenčí, ale byla to nádhera. Šli jsme do papírnictví a koupili jsme propisky a sešit. Šli jsme do Bukové a cestou jsme splnili rovnou tři úkoly. Šli jsme 1 km bosky a ve vesnici jménem Sychrov jsme sháněli hřebík a látku na kraťasy. Byli tu velmi příjemní obyvatelé, kteří nám poskytli obojí. Tak jsme šli 10 km ve vlastnoručně ušitých kraťasech. Cestou jsme potkali kluka, který se Veve strašně líbil. Ale bohužel, museli jsme jít. Prošli jsme houštím a napojili jsme se na turistickou trasu, která vedla do Bukové a potom na silnici do Pičína. V Bukové na návsi a kousek od kapličky jsme si udělali piknik na veřejnosti. Lidi na nás hleděli jak na ... skauty. Cestou na Svatou Horu jsme potkali dědu s celkem dobrou zrcadlovkou Nikon a tak jsme u něj splnili úkol, ve kterém si nás měl vyfotit. Vyfotil si nás a šli jsme do Příbrami. V Příbrami se nám líbil kostel, potom jsme šli zpět na Svatou Horu. Přespali jsme poblíž na louce, ale probudil nás slabý déšť. Posnídali jsme a šli jsme si najít nějakou rodinku, u které si zamakáme oběd. Našli jsme... ale až na konci Příbrami. Byla to velmi zajímavá a sympatická

rodinka. Pouklízeli jsme jim trochu na zahradě a oni nám prostřeli na oběd. Měli jedno malé dítě a kočku. Na oběd nám dali kuře s těstovinami a omáčkou. Rozloučili jsme se a poděkovali za oběd. Oni nám ukázali cestu k památníku Vojna. Byla to celkem krásná kasárna a věž. Ale dovnitř jsme nešli.

A teď jsme v zámecké zahradě u nádherného zámku v Březnici a chystáme se na plnění úkolů, které ještě nemáme.

Vyšli jsme ze zámecké zahrady a přestávali jsme doufat, že splníme takové dva nesmyslné úkoly. Měli jsme přinést lyže a zub, který nemohl být vlastní. Tak jsme byli na okraji Březnice a řekli jsme si, že půjdeme zkusit hned první barák. Tak jsme šli na první barák a tam nám poskytli obojí. Pak jsme šli cestou do Rožmitálu a splnili úkol s plechovkou. Cestou jsme potkali takové pěkné koníčky. A teď se chystáme na půlnoční podpis. V Rožmitálu jsme potkali takovou dvojici, která se Veve ochotně podepsala na ruku. A ne, že jenom podepsala, ale i vysvětlila cestu do Hutí. Ale stejně jsme šli až ráno, protože jsme byli tak unaveni, že jsme se ani v mapě nevyznali. A tak jsme spali na louce u nějakého rodinného domu. Ráno jsme se jen napili a šli do Hutí. A teď tu jen tak ležíme a chystáme se na poslední úkol. A tak 2 hodiny úkol a pak do 20:00 leháro. Čauky.

Kronika (Veve)

1. den

Ráno jsme vstali a posnídali jsme. Pak jsme se rozhodli, že se vydáme na cestu. Jako první jsme se šli podívat na Dobříšský zámek. Vyfotili jsme se s ním a šli směrem Buková u Příbrami. Bylo dost velké horko, tak se nám vůbec nechtělo a pomalu nám docházelo pití. Tak jsme se na chvíli zastavili v Sychrově. Tam jsme pojedli a šli požádat o látku

na kraťase. První paní byla starší a zřejmě sama doma, tak nám nic nedala. Šli jsme o dům dál a přišla nám otevřít holka o trošku mladší než my. Když jsme jí řekli co chceme, řekla že se zeptá babičky a za chvíli už nám přinesla látku. Pak jsme si šli ještě pro látku na druhé kraťasy a paní byla velice ochotná, dala nám látku, hřebík a ještě pití na cestu. Pak jsme přišli do Bukové a tam jsme na návsi posvačili, abychom splnili další bod. Po cestě do Pičína jsme se nechali vyfotit od jednoho pána na jeho foťák. Po příchodu do Příbrami jsme se rozhodli, že ještě ten den zajdeme na Svatou Horu a tak jsme šli. Udělali jsme pár fotek a šli si najít místo na spaní.

2. den

V noci jsme se probudili a začalo pršet, tak jsme se museli posunout trošku do lesa, abychom nezmokli tak moc, protože jsme leželi na louce. Po probuzení jsme se sbalili a šli směrem Březnice. Ještě na konci Příbrami jsme začali plnit další bod z roverské zkoušky. Měli jsme rozdat 10 podpisů. To jsme zvládli dobře. Pak už byl čas oběda, tak jsme zkusili štěstí s tím, že bychom si oběd u někoho odpracovali. Myslím že dvě paní nás odmítly, ale šli jsme dál. Nakonec jsme takové suprové rodince trochu pouklízeli zahradu a pak jsme nachystali stůl a pojedli. Na oběd bylo kuřecí maso s těstovinami a omáčkou a předtím samozřejmě polévka. Pak jsme se s tím pánem domluvili kama to bude nejkratší cestou na památník Vojna. Řekli jsme si, že ještě tento den přijedeme na zámek do Březnice. A to jsme taky splnili, když jsme přišli do zámecké zahrady udělali jsme nejprve pár fotek a pak jsme začali psát úvahu o rovingu. Nakonec jsme se rozhodli, že ještě vymyslíme ódu o někom ze SRKu. Vybrali jsme si Beka. U rybníka jsme zjistili, že máme náskok a pár nesplněných úkolů. Vydali jsme se napříč Březnicí a doufali, že seženeme, co jsme potřebovali. Na konci Březnice jsme našli domek. V něm bydleli manželé, kteří nám dali staré lyže i zuby. Sice ne pravé, ale ... ?... Poděkovali jsme a vydali se na

cestu do Rožmitálu. Ve vesnici Přední Poříčí jsme si schrupli asi hodinu a půl a pak jsme se vydali zase na cestu. Abychom přišli do Rožmitálu před půlnocí. Ale ještě po cestě jsme si splnili další úkol. Přivázali jsme si k noze plechovku. Do Rožmitálu jsme dorazili před půlnocí, tak jsme si sedli a povídali. Byla to paráda. Pár minut před půlnocí jsme se rozmysleli a šli najít někoho kdo by se nám podepsal na ruku. pak jsme si lehli a spali.

3. den

Ráno jsme se probudili do slunečného dne a vydali se na cestu do Hutí. Jelikož jsme byli unavení ještě z předchozího dne, cesta nám trvala asi hodinu a půl. Pak jsme zašli do obchodu a koupili si přesnídávku. Pak jsme pojedli a teď už ležíme na louce a počítáme kolik máme času na spánek.

Úvaha o roveringu (Kokeš + Veve)

Rovering je pro nás něco jako pokračování cesty skautingu, to znamená pokračování cesty životem. Je to něco, co by nám mělo pomoci udělat z nás zase o něco lepší lidi. Roveři se snaží poznávat nové lidi, jiné tradice, kultury, zvyky. Ale rovering není jen o poznávání jiných věcí, ale také bychom měli lépe poznat sami sebe. Měli bychom zjistit jací doopravdy jsme a vyzkoušet si nové věci. Myslíme si, že rovering nám pomůže najít pravdu o mnoha věcech a pomůže nám v našich příštích letech našeho života. Rovering nám doufám pomůže najít si nové přátele a kamarády. Doufáme, že rovering bude přínos pro náš život. A že nás bude bavit. Zatím jsme se přesvědčili, že je rovering zajímavý a zábavný. O tomto usouzení nás zatím přesvědčili roveráky.

Óda na Beka (Kokeš + Veve)

Ó, Beku, Bečku
nepij celou bečku.
Pij jenom po kalíšku,
ať tě nebolí břicho.
Jsi přece neodolatelný
Tak ať nejsi škaredý.
Neboj, Teplý Medvěde
ona se ti vrátí.
Je tu jenom pro tebe
tvoje Smažka, dá ti.
Mlékárna Hutě s. r. o.
podrží tě, ty náš posero.
A roto tato komediálně slavností óda
je Beku, Beku jenom tvoja.

- pokračování příště -

Klíč k určování vegetariánů

Nejí maso = vegetarián. To je jednoduchá rovnice, kterou jedlíci bůčku občas doplní moudrem „a je nějaký divnej“. Věci ale nejsou tak jednoduché. Po světě chodí skoro tolik druhů vegetariánů, kolik vlastně lidí vzdávajících se masa je - a opravdu divní jsou jenom někteří z nich. Přinášíme klíč k jejich rozeznávání.

Rychlokurs na úvod

Běžně se už můžete setkat s termíny „laktovegetariáni“ - ti jedí mléčné výrobky - a „ovovegetariáni“ - ti si povolují vejce; „laktoovovegetariáni“ si pochutnají na mléčných výrobcích i na vejcích, a „vegani“ pak nejedí žádné potraviny živočišného původu.

Pollovegetariáni

Na tváři lehké vegetariánství, hluboko v žaludku kuřecí nugety. Pollovegetariáni nejedí maso, s výjimkou - kuřat. Z latinského slova pro kuře také vychází jejich označení. Nejde tedy o vegetariány poloviční, jak by se mohlo na první pohled zdát. Pravověrní vegetariáni by vám koneckonců řekli, že pollovegetariáni nejsou vegetariány vůbec. Bratrem pollovegetariána je pescetarián, který svůj zeleninový a ovocný jídelníček doplňuje rybami.

Flexitariáni

Masu se vyhýbá, ale když se s ním už srazí, nebrání se. Dá si na návštěvě řízek, aby neurazil hostitele, sní párek v rohlíku, když je to jediná věc, která se dá po půlnoci široko daleko koupit.

Fruitanisté

Fruitanista ženu ani květinou neuhodí - protože by musel květinu nejdřív vyrvat ze země, a to nesmí. Jí pouze potraviny, které se dají utrhnout nebo jinak získat bez zlikvidování rostliny, která je produkuje. Na mrkev, řepu a ananas si musí nechat zajít chuť.

Freegani

Zatímco pravidla všech ostatních diet se týkají potravin, freeganství vychází z ekonomie. Hlavně z marxismu. Freegani a freeganky jsou totiž přesvědčeni, že potravinový průmysl nejrůznějšími způsoby přispívá k vykořisťování zemědělců, zvířat i planety - a jedí tedy jen „svobodné“ pokrmy.

Pozor, freegani jdou ale daleko za pravidla potravin označovaných jako „fair trade“. Podle Wikipedie zní šest základních vlastností freeganské potravin takto: „Při její výrobě nebyli vykořisťováni dělníci. Během pěstování nebyly použity pesticidy. Při produkci ani při přepravě nebyly použity neobnovitelné zdroje. Suroviny nevyrostly na plantážích, kterým musel ustoupit deštný prales. Nikdo při výrobě neublížil divočině a jídlo není zabaleno v obalu škodlivém k životnímu prostředí.“

Pokud tedy nemáte vlastní zahradu, nezbyvá, než se sbalit a připojit se k freeganské pěstitelské komunitě. Nechejte si poradit třeba na freegan.info. Ale pozor, jelikož se transportujete k potravinám, což je ve výsledku to samé jako transport potravin k vám, nemůžete jet vozidlem spalujícím neobnovitelnou energii. Včil mudruj...

Meagani

Freegani, kteří jedí maso. A to jen takové, které by přišlo nazmar, kdyby jej nesnědli. Jednodušeji řečeno: meagani dojíždají zbytky.

Autor: Michal Kašpárek, Foto: freegan.info
www.metropolislive.cz/detail/1080/44/

Černá Hora 09

Tak, uplynul rok, přišlo léto a s tím spojená expedice. Letos máme namířeno do Černé Hory. Pro ty z vás, kdo se hůř orientují v zeměpise, tak je to země bývalé Jugoslávie. Cílem naší expedice byl NP Durmitor a pak pobřeží u Jadranského moře.

A členové expedice: Mercy, Soko, Lenka a Zuzka ze Slušovic, Marek (ani nevím z kama), no a já, Rac.

Třetí den expedice

Vzhledem k tomu, že nás dnes čeká nádherný, ale dlouhý a náročný den, nijak dlouho se ve spacákách nevyvalujeme. Vyhodíme ven ešusy a začínáme kuchtit snídaně. Po zkušenostech z minulých let jsem letos na lihové kostky hodil bobek, vzal si plynový vařič a tak mám instantní polévku rychle hotovou. Po snídani si zabalíme pár drobností jako foťák, doklady, pláštěnky apod. zaškrkneme zipy u stanů, pomodlíme se, aby nám je nikdo nevyraboval a vyrážíme na nejvyšší horu Č. Hory – Bobotov Kuk 2552 m n. m. Obejdeme Černé jezero a pak to začíná pěkně svižně do kopečka. Počasí je skvělé, jenom toho pití se nám nějak nedostává. Kromě Soka a Lenky jsme bez vody, a tak od nich somrujeme o doušek vody na svlažení hrdla.

Les pomalu přechází v horskou kleč, po chvíli ustupuje i ona, až se nám otevírají nádherné rozhledy na okolní hory. Nažhavíme foťáky a zuřivě mačkáme spoušť. Pak zase valíme dál. Asi po dvou hodinách procházíme kolem sněhových polí. Nabíráme sníh do pet flašek, ať máme co na pití, chvíli se kulujeme a pak valíme dál. Během cesty se nám otevírají nové a nové výhledy na hory a paměťová karta se rychle plní dalšími a dalšími snímky. Po nějaké době přicházíme k ledové jeskyni, která se prudce svažuje do hloubky. Chvíli váháme, zda tam lézt, protože sestup vypadá

dost drsně, ale neodoláme a já, Soko a Marek tam slezem. Další pastva pro oči. Ze dna jeskyně vyrůstají ledové krápníky až do třímetrové výšky a chládek jak v ledničce. Nabíráme zde taky vodu, které se nám nedostávalo. Má sice takovou divnou sněhovou příchuť, ale hlavně, že je v tekutém stavu. Pak valíme dál. Půlkilometr před vrcholem je to slušná zabíračka a posledních 20 vražedných metrů musíme dokonce lézt po čtyřech, je to tady dost o hubu, ale nakonec se dohrabem na vrchol. Dlouho se kocháme okolím, rozhledy jsou naprosto úchvatné. Dáme papáníčko, grupenfoto, ještě zabalit památeční vrcholový kámen a poté valíme zpět stejnou cestou. Začíná se to tady nějak moc rojit turistama.

Obloha se poněkud zatahuje šedivým oparem mraků a tak radši valíme, co se dá. Asi po dvou km odbočujeme do údolí a krátce po setmění přicházíme zpět k Černému jezeru. Ještě si skočíme na večeri do místní restaurace, zhodnotíme dnešní den a pak tradá směr ke stanům. Nijak dlouho se nezdržujem a během deseti minut se již tetelíme ve spacákách.

Racek

Další číslo by mohlo vyjít počátkem listopadu 2009

rovernicek.110mb.com

Pavel Tomášek – Set, 2009